

ET GLIMT AF NOGET ANDET

Manuskript til videogudstjeneste i Vester Vedsted Kirke – søndag d. 12. april
2020 (påskedag)

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Hilsen

Herren være med jer!

Bøn

Lad os alle bede:

Jesus Kristus,
det er morgen og luften er stærk,
og som en fanfare lyder ordene “Frygt ikke”
fra den tomme grav.
Lad det blive til opstandelse også for os
der er bekymrede i denne tid.
Mød os i vores stuer
og tag foråret med.
Lad påskesolen varme
så vi kan slå vores vinduer op og byde lyset ind.
Du livets Herre og dødens overmand,
lad ingen afstand hindre
at vi kan samles i din kærlighed.
Amen.

Trosbekendelse

Lad os bekende vor kristne tro:

Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen.
Vi tror på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber.

Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.

Vi tror på Helligånden, den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.

Amen.

Evangelielæsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus (Matt 28,1–8):

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

Prædiken

Lad os sammen forestille os noget. Lad os forestille os, at vi gennem lang tid – gennem flere år – har haft et andet menneske i vores liv, som betød alt for os. Vi har rejst sammen med det menneske, spist sammen med vedkommende, talt sammen med vedkommende, grinet sammen med vedkommende. Der er nærmest ikke gået en dag uden, at vi har set vedkommende og snakket med vedkommende. Vi har udviklet et utrolig nært bånd til det her menneske – langt tættere, end vi på forhånd ville have troet muligt. Vi har følt os utrolig privilegerede over at have det her menneske i vores liv. Vi har følt os taknemmelige over, at det her menneske gerne ville have os i *sit* liv. Vi er blevet forandret af at have kendt vedkommende: Vi er blevet til en anden og bedre udgave af os selv, end vi var før. Vi har indimellem tænkt: “Så længe det her menneske er her, så er der intet, jeg ikke kan overkomme.”

Og så går det her menneske hen og dør. Det burde ikke kunne ske. Så uretfærdigt burde livet ikke kunne være. Men det sker. Og ved siden af chokket og ved siden af sorgen, så er der også et spørgsmål, som melder sig – et spørgsmål, som egentlig på sin egen måde næsten gør mere ondt end chokket og sorgen. Spørgsmålet er: “Hvad nu?” I den her nye virkelighed, hvor den anden ikke er der længere, hvad skal vi så selv bruge resten af vores liv på?

Nogle af jer behøver ikke forestille jer det her. Nogle af jer har oplevet det. Nogle af jer står måske midt i det lige nu. Den sorg – den fortvivlelse, den erkendelse af, at livet, som man kendte det, er forbi for altid – den er i grunden ikke så forskellig fra den sorg, Jesu disciple følte, da de så ham dø. Det var jo ikke sådan, det skulle ende. Han skulle jo være konge eller ... et eller andet. De har nok ikke helt kunnet finde ud af, hvad planen egentlig var – men planen kunne da umuligt inkludere, at han skulle henrettes på et kors. Hvordan kan han udrette alt det, de regnede med, at han ville udrette – når han er død?

I evangelieteksten hører vi om, hvordan to kvinder – begge med fornavnet Maria – går ud til Jesu grav tidligt om morgenen. Måske gør de det, fordi de gerne vil. Måske gør de det bare, fordi de ikke ved, hvad de ellers skal gøre. Graven er dækket til af en stor sten, så ingen kan få adgang til den døde, og der er posteret vagter foran – dybest set med det samme formål. Så hvad de to Maria'er egentlig regner med at kunne opnå, når de kommer ud til graven – ja, det er lidt uklart. Sandsynligvis ved de det ikke engang selv. Men da de kommer derud ... ja, så bliver virkeligheden vendt på hovedet en gang mere. Tynget af sorg går de derud i forventning om, at inde i gravens mørke – inde bag vagterne og bag stenen – ja, dér ligger Jesus og er død. Reduceret til et lig. Men i stedet bliver de mødt af en engel, som stiger ned fra himlen og vælter stenen til side og fortæller dem, at Jesus ... er *opstået*. Først døde han – og det burde ikke kunne ske af den simple grund, at det kunne da umuligt kunne ende sådan. Og så opstår han – noget, som heller ikke burde kunne ske af den simple grund, at ... jamen, sådan noget *kan* jo bare ikke ske. Men det sker altså.

Det er egentlig ikke underligt, at de to Maria'er går bort fra graven med både glæde og frygt i sjælen. Glæde, fordi budskabet om Jesu opstandelse har givet dem håb midt i håbløsheden – og frygt, fordi de oplever noget, som er komplet umuligt. Igen er spørgsmålet der: “Hvad nu?” Og det her er ikke med i det uddrag, jeg har læst op; men lidt senere møder de Jesus, som er lyslevende efter at have været død. Og det første, han siger til dem, er: “Godmorgen,” og man kan synes, at det er underligt at sige noget så hverdagsagtigt i en situation, som er så aldeles *u*-hverdagsagtig. Men jeg tror heller

ikke, nogen kan komme i tanker om noget bedre at sige. Jo, måske det næste, Jesus siger til dem, nemlig de to små ord: “Frygt ikke!”

Påskedag er for os en festdag. Men for dem, der vandrede sammen med Jesus og så ham dø, var påskedagene en tid fyldt med sorg, med usikkerhed, med tvivl, med frygt, mens de sad sammenkrøbet i stilhed i hjemmene og ikke vidste andet, end at Jesus var død. En tid tilbragt i skjul, i en form for isolation, efter at dem, der afskyede Jesus og alt, hvad han stod for, havde sejret over ham og slået ham ihjel.

Indtil påskemorgen, hvor de to små ord: “Frygt ikke!” blev sagt højt. Det var ikke alle Jesu følgere, der hørte det på samme tid. Nyheden spredte sig langsomt, og mange havde svært ved at tro på den – hvad man jo ikke kan bebrejde dem. For igen: Det *kan* jo ikke ske. Men ind i sorgen og mørket og håbløsheden trængte alligevel et lille glimt af noget andet: et glimt af lys, et glimt af håb. Indtil det øjeblik, hvor håbet blev bekræftet ved mødet med den opstandne Jesus Kristus, som havde gjort det umulige og sejret over døden.

Evangelieteksten, som jeg har læst op i dag, bliver også læst op her i Vadehavspastoratet, hver gang der er en begravelse eller en bisættelse. For Jesus taler ikke kun til de to kvinder, der var gået ud til graven. Han taler til alle os, der lever her i verden, hvor sorg og sygdom og kaos og død har så stor magt, og hvor alting indimellem kan virke håbløst. Han siger til os alle, igen og igen: “Frygt ikke!” Hver gang, livet er allermost skrøbeligt – hver gang, virkeligheden vakler under fødderne på os – siger han til os: “Frygt ikke!” For historien slutter ikke her. Håbløsheden er ikke endestationen. Han er opstået fra de døde. Båndet mellem ham og os er ikke brudt. Det er der stadig. Derfor: Frygt ikke! Amen.

Fadervor

Lad os bede:

Fader vor, du som er i himlene!

Helliget blive dit navn,

komme dit rige,

ske din vilje

som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse,

men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Velsignelse

Modtag Herrens velsignelse:

Herren velsigne dig og bevare dig!

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig!

Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred!

Amen.

Glædelig påske!